

Det är dags för fest!

1 35 år är en respektingivande lång tid för en betydande och uppskattad kyrklig verksamhet.

Sjömanskyrkan är en viktig faktor sedd från Åbos horisont. Vår församling är sjömanskyrkans ”hemförsamling”, sjömanskyrkan ligger ju mitt i vår församling. Vi har ett regelbundet samarbete bl.a. genom sjömanskyrkans krets och på bastukvällarna för män.

Mikaels församling i Åbo har under de senaste åren satsat mycket på uppsökande arbete, och vi har eftersträvat att genom inbjudningar och kampanjer nå medlemmar som blivit främmande för kyrkan.

Mikael är känd som en utåtriktad församling, där man lagt vikt på att utveckla nya arbetsmetoder.

Processen med Kyrkan som skyddsplats har också väckt landsomfattande uppmärksamhet. I vår verksamhetsprofil finns det således likartade element som i sjömanskyrkan.

Jag önskar Dig välkommen till Sjömanskyrkans sommarfest i Åbo. Det är dags för fest!

*Jouni Lehikoinen
kyrkoherde
Mikaels församling*

Välkommen till kulturstaden

Sjömanskyrkan har verkat i Åbo i 101 år, och dess verksamhet här har alltså långa traditioner. Enligt statistiken från i fjol mötte sjömanskyrkan en långtradarchaufför i Åbo 4 346 gånger, vilket berättar att verksamheten alljämt är aktiv och nödvändig. Som festplats för Sömanskyrkans 135-årsjubileum är Åbo ett ypperligt val.

Historien är närvarande i Åbo på många håll, och staden är stolt över sin långa historia. Det oaktat har vi blicken riktad framåt och mot en utveckling av staden. En av de mest synliga och centrala helheterna i den närmaste framtiden är året som Europas kulturstad 2011.

Under året som kulturstad fungerar Åbo som skyltfönster för finländskt kunnande och kultur för Europa och för världen. Frågan gäller inte endast ett företag för Åbo utan är också en viktig händelse för hela Finland. Utnämningen till kulturstad är föremål för en hård konkurrens mellan EU-länderna, och nästa gång en stad i Finland kan få samma utnämning blir tidigast om ett par årtionden.

I Åbo ser man kulturstadsåret framför allt som en möjlighet till en mångsidig utveckling av staden. Året kommer att innehålla rikligt med programhelheter, som kommer att berika staden och dess invånare också för kommande år.

Året kommer också att innehålla unika kulturevenemang. Jag önskar också alla läsare av tidningen Sjömanskyrkan välkomna till kulturstaden – nu i år till Sjömanskyrkans jubileumsfest och år 2011 till kulturstadens festligheter.

*Mikko Pukkinen
stadsdirektör*

Protokollchef Mikko Jokela,
ansvarig för gästernas välfärd vid statsbesök:

Konsulatet är en myndighet,

**Utrikesministeriets
protokolltjänster syns vid
internationella besök på
hög nivå och vid statliga
evenemang i vårt eget land.
Protokollavdelningen har
sedan i fjol höstas stått under
ledning av utrikesrådet,
protokollchef Mikko Jokela,
välbekant på sjömanskyrkorna
i Hamburg och Rotterdam.**

Sjömanskyrkan en närstående

På Sjomanskyrkans sommarfest som i år firas i Åbo hålls festtalet av utrikesrådet, protokollchef Mikko Jokela 62. Jokela, som underskattar sina egna erfarenheter av Sjomanskyrkan, säger, att utgångspunkten för hans tal emellertid är ett personligt och i geografiskt samband med hans hemsocken Laihela.

– En av de första sjömansprästerna var Matti Tarkkanen från Laihela. Mitt tal handlar om att ge sig ut i världen och förutsättningarna för detta från grundandet av Sjomanskyrkan fram till i dag.

Matti Tarkkanen var den förste sjömansprästen i San Fransisco (1890–93) och den andra i ordningen som generalsekreterare för Sjomansmissionssällskapet (1898–1906). Sitt huvudsakliga livsverk utförde Markkanen därefter som direktor för Finska Missionssällskapet.

Mikko Jokelas erfarenhet av Sjomanskyrkan grundades under åren 2001–2009, av dem de första fyra åren under hans tid som generalkonsul i Hamburg. Avståndet från konsulatet till sjömanskyrkan var bara ett par kilometer, och Jokela var en välkänd besökare där. Under åren 2005–2009 var han ambassadör i Nederländerna i Haag. Nu var avstånede till sjömanskyrkan i Rotterdam 30 kilometer, vilket innebar att besöken på sjömanskyrkan blev färre än under tiden i Hamburg.

– Av någon anledning var jag aldrig i bastun på sjömanskyrkans gård i Rotterdam, men bastun i Hamburg hann jag bli mycket bekant med, där

kunde man verkligen slappna av, skriver Jokela i sin blogg.

Orsaken kan ha varit, att det i ambassadörsbostaden fanns en egen bastu. ”Varje gång då jag badade där har jag känt mig tacksam till ambassadör Ensio Helaniemi som för snart trettio år sedan lät bygga en bastu i residenset”, skrev Jokela om sina känslor inför avskedet från Haag i slutet av sommaren 2009.

Vid samma bord

Mikko Jokelas roll i sin relation till sjömanskyrkan var p.g.a. hans arbete olika i Hamburg och i Rotterdam

– Om någon finländare råkade ut för problem i Hamburg fick konsulatet ypperlig hjälp av kyrkan. Sjomanskyrkan var en sorts ”socialbyrå” för konsulatet, Jokela skämtar, men avser exempelvis logi i en nödsituation och annan tillfällig hjälp.

– Konsulatet är en myndighet, Sjomanskyrkan är en närstående fr en människa, fortsätter han.

Legationen har inte lika mycket kontakt med Sjomanskyrkan som konsulatet, men ambassadör Mikko Jokela upplevde sjömanskyrkan i Rotterdam som en sammanbindande gemenskap.

På Sjomanskyrkan möter man hela skalan av finländska aktörer. Där kan både myndigheter och alla andra sammanslutningar samtala med varandra vid samma bord.

Om generalkonsul Jokela fick hjälp av sjömanskyrka, hade ambassadör Jokela en avgörande roll då de holländska myndigheterna i tden ifråga-

satte äganderätten till sjömanskyrkans byggnad i Rotterdam och byggnaden bevisades vara i finländsk ägo

Detta och många andra fall av gott samarbete var en god anledning till att belöna ambassadören med FSK:s förtjänsttecken i guld, på Rotterdams sjömanskyrkas 80-årsjubileum år 2007. Förtjänsttecknet tilldelas frivilliga eller andra personer som aktivt befrämjat sjömanskyrkans liv under en lång tid.

Jokela som lått tillägnats sig kulturen i andra länder har ändå inte blivit en ”rätt holländare”.

– Cyklist har jag inte blivit, konstaterar Jokela road. Inte ens fastän man till Finska legationen enligt landets sed anskaffade en cykel.

Protokollet en hjälp för att uppnå ett ändamål

Mikko Jokela började sin tjänst i utrikesministeriet år 1976. Före utnämningarna till Hamburg och Haag har han arbetat i olika uppgifter i finska legationerna i Bonn, Budapest och Stockholm. Dessutom har han fungerat bl.a. som sekreterare för utrikesministern och statssekretraren samt i olika uppgifter på handelspolitiska och politiska avdelningen.

I fjol höstas blev han vald till protokollsekreterare för UM, som är förlagt till Skatudden i Sjöekipaget, en byggnad ritad av C.J. Engel. Från den alltid stilfullt klädde Mikko Jokelas ämbetsrum öppnar sig en utsikt över ett finländskt ”nationallandskap” med

Utrikesministeriets huvudbyggnad, Sjöekipaget ligger på Skatudden i Helsingfors. I det vördnadsbjudande huset finns också protokollavdelningen. Antalet isbrytare på stranden vid Sjöekipaget berättar om den stränga vintern och också om efterfrågan på finländskt kunnande. UM:s protokollchef Mikko Jokela kan från sitt arbetsrum se på utsikten över detta nationallandskap.

Utrikesministeriets protokollchef, Mikko Jokela är på förslag till medlem av styrelsen för Finlands Sjomanskyrka. Han ser Sjomanskyrkan som en utmaning att inom verksamheten få nya typer av utlandsfinländare, som inte bosätter sig stadigvarande utomlands utan återvänder emellanåt till Finland, för att kanske återigen flytta till ett nytt land.

isbrytare och Gränsbevakningen med sina fartyg.

Till protokollchefens uppgifter hör enligt avdelningens presentationstext ledningen och övervakningen, av protokolltjänsterna, ärenden angående presidenten, presentation av utrikesambassadörer för presidenten, statliga festceremonier samt övervakning av internationellt protokoll.

Möjligheten att dua presidenten får av Jokela ett vänligt skratt.

– Presidenten är en institution, till vilken en bestämd person har blivit vald. I officiella sammanhang bör man närma sig en institution enligt korrekta former.

I praktiken är protokolltjänsterna inom UM synliga för allmänheten vid internationella besök på hög nivå och på Finlands egna statliga evenemang. Protokollavdelningen på cirka 15 personer ansvarar för dessa program, med anordningen av ledsagning och mottagning, organisation av transport med bilkortage, måltider och bordsplacering samt gåvor. Dessutom har ”protokollet” ansvar för övernattande gästers behov. Avdelningen har också i Helsingfors en kanal för den utländska diplomatikårens kontakter med det finländska samhällets olika aktörer.

Uppdraget för chefen för protokollavdelningen är varierande. Det är osynligt, om allt går väl, men synligt om något går snett.

– Det har inte hänt att allt skulle ha gått snett. Mikko Jokela skrattar åt frågan. Vid ett noppggrant och i detalj planerat tillfälle kan många saker förefalla olika stt ur arrangörens och å andra sidan deltagarnas perspektiv, men det viktigaste är att allt allmänt avlöper smidigt, där det inte uppstår några besvärliga situationer för någongendera parten.

Arbetet passar väl för Jokela, som allmänt anses vara förutseende, människonära och väl informerad.

Att betjäna högt uppsatta gäster kostar förstås, men olika internationella sedvänjor är avsedda att få saker att avlöpa smidigt.

Väl organiserade transporttjänster, inkvarteringsarrangemang och måltider stöder själva saken. Då erfarenheten är gynnsam genast från början, har själva framläggningen av frågorna bättre fortsättningar, påpekar Jokela. – På samma gång är detta arbete en bild och en presentation av Finland.

Ju bättre Finland är känt i världen och ju smidigare det är att ha att göra med finländare desto lättare är det att nå ekonomiska och politiska ändamål.

Respekt för traditionerna

Finländarna anses allmänt för ett folk som inte kan konversera. Mikko Jokela tröstar, man kan lära sig small talk.

– Det lönar sig att lära sig det, så att man kan föra fram sin sak. En vänlig och naturlig början är viktig, för om kontakten saknas i början kan det äventyra sakernas fortsatta framsteg.

– För en del människor är umgänge en naturlig sak, men andra kan bli tvungna att bemöda sig för det. Frågan är också om person, generation, och omfattningen av internationell samvaro.

Goda språkkunskaper är en hjälp, men också eljest kan man kommunicera. Avgörande är inställning och öppenhet

Också utrikesministeriet har en egen prokollinstruktion, där man kan granska olika seder och bruk. Instruktionsboken har det träffande namnet Att ta seden dit man kommer. Där framgår det att det inte är värt att påtvinga någon ett förlängt small talk. Holländarna till exempel är som finländare i att gå rakt på sak och är öppna med sina angelägenheter, tyskarna åter är mera formella.

Protokollchefen påminner om att fastän vi här i Finland har klara seder och bruk, har folk emellertid på an-

dra håll århundraden eller årtusenden gamla sedvänjor och traditioner.

– En representant för en liten och ung kultur har från sin egen utgångspunkt lättare att anpassa sig till en mera traditionell praxis.

En finländare bör inte i onödan reta sig på att saker kan ta lång tid, då alternativet är att man inte alls får gehör för sin sak.

Med nya ögon på Finland

Mikko Jokela som i över tjugu år varit i internationellt arbete utomlands, säger att han har fått perspektiv att på avstånd neutralt se på sitt Finland.

– Jag ser Finland som en del av världen och en del av Europa. Jag kan jämföra både goda och dåliga sidor med förhållandena i andra länder.

Många saker som mn i Finland inte ägnar någon ppmärksamhet, kan förefalla positiva sedda på ett längre avstånd. Det kan bland annat vara utrymme och öppenhet. Då det exempelvis i Holland bor 16 miljoner på ett litet område märks det givetvis också på trafiken.

– Att köra bil på landsbygden i Finland är redan det som semester, säger Jokela entusiastiskt. – Här finns det ingen trängsel, och man behöver inte köra endast med trafiken, utan man kan stanna vid väggkanten.

På fritiden håller Jokela sig mest hemma, och till Laihela reser han alltid på veckosluten. Böcker, CD-skivor och stugliv fyller hans och hans hustrus gemensamma tid. Undantag från regeln är kammarmusikfestivalen i Kuhmo, som Jokela säger sig ha besökt under trettio år.

Från Sydösterbotten kommer också deras tre barn, två flickor och en pojke. De bor alla i Finland.

Ansvarsfull och på förhand noga uttänkt och planlagd är uppgiften som protokollchef är enligt Mikko Jokela ett roligt arbete.

Här har vi att göra med relativt kortvariga projekt, med ett klart schema för förberedning och avslutning. Man ser snabbt slutet och ett lyckat resultat. Dessutom får man kontakt med många olika slags människor.

Den nuvarande uppgiften är enligt Jokela hans sista inom UM. Utmaningen i arbetet är, säger han att upprätthålla kontinuiteten och traditionen och anpassningen till behoven av en föränderlig värld.

Text och bilder: Marko Toljamo
Översättning: Märta von Schantz

Sjömanskyrkan firar fest i n

På Sjömanskyrkans sommar- och årsfest är det skäl att vara beredd på att låta sig inspireras av konst och kultur. Arrangören och producenten för festen och projektsekreterare för kulturhuvudstaden 2011, Jaana Rantala, ämnar nämligen "bryta litet" med den kyrkliga festtraditionen.

På huvudfesten är vi på en tidsresa till för hundra år sedan fram till i dag. Hundra år på 135-årsfestdagarna givetvis därför, att sjömanskyrkan i Åbo nyligen firade 100-årsjubileum. Uppbyggnaden av festprogrammet är helt avvikande jämfört med tidigare fester, emedan nu både officiella och kulturella programnummer inte följer på varandra, utan utgör en underhållande men djup och andlig helhet.

På tidsresan besöker vi exempelvis Buenos Aires och ön Man, där också finländare under kriget var internerade. Dessutom förekommer det i föreställningen överraskande vändningar och också anknytningar till realtid

– Nu firar vi inte endas en fest, utan vi firar tillsammans! utropar producenten för föreställningen **Jaana Rantala**. Som "parhäst" har hon **Markku Tuulenkari**, känd som skådespelare och regissör.

Jaana är ingen första resans flicka. Idén till en fest som drama har testats förut på många fester på sjömanskyrkan i London, och inte heller nu har någon av de "uppträdande" upplevt sättet som besvärligt.

Jaana Rantala är bekant för många äldre som maka till sjömansprästen i London, **Tapani Rantala** sedan seklets början. Ungdomar känner henne däremot som mor till pianisten **Niilo Rantala**.

– Ja, vår familj bor ju hos Niilo förklarar Jaana leende marschordningen.

Den fjärde medlemmen av familjen är **Iiona** tio år, som också hon ägnar sig åt dans och spelar fiol. Iona sägs vara den mest balanserade i konstnärsfamiljen, som håller fast vid tidtabeller och skaffar rentav ett lexikon för en utrikesresa.

Kyrkan kärnan i vår kultur

Jaana Rantala fungerar just nu som projektsekreterare med ansvar för samfälligheten Åbo och S:t Karins kulturhuvudstadsprojekt.

– Kulturhuvudstadsåret för Åbo 2011 kommer att visa, att kyrkan står mitt i byn som en stark del av det finländska kulturlivet, utlovar Jaana.

"Varje gudstjänst är kultur!"

– Finlands historia är vår förra huvudstad Åbos historia, och Åbos historia är för sin del kyrkans historia, och kyrkan är därför en del av själva kärnan i vår kulturhuvudstad.

För Rantala är det också självklart att kyrka och kultur hör ihop.

– Kyrkan håller hela tiden på med kulturarbete. Varje gudstjänst är kultur!

Jaana Rantala medverkar också i ett internationellt Kulturforum, 1.– 3.10 2010 anordnat av Förbundet för kristen kultur samt av församlingarnas kulturarbetare och -organisationer. I forumet som är mångkulturellt ingår dialog mellan religioner och kultur, religionens inverkan på kulturen samt urrymme och plats för religionen i det finländska samhället.

Kulturforumet i Åbo bildar samtidigt en grund för evenemangen under kulturhuvudstadsåret 2011.

– Det andliga är in, säger Jaana utan tvekan. – Religionen är synlig i medier, på teatern, i böcker. Överallt Människorna är intresserade av kyrkans budskap, även om de inte skulle engagera sig i dess verksamhet.

nya tecken

"På sjömanskyrkan i London lärde jag mig mycket av finländarna, vi befann ju oss faktiskt på en liten finländsk ö. Sjömanskyrkan finns till för dem bland vilka kyrkan ger uttryck för sin innersta kärna. Där lärde jag mig också uppskatta människor som har förmågan att sätta sig in i en annan människas situation", minns Jaana Rantala från åren på sjömanskyrkan.

Drivande kraft i kulturhuvudstaden

Jaanas egentliga arbetsplats är det kristna institutet i Åbo, dit hon kom efter återkomsten från London. Hon har en utbildning som kulturproducent. En intervall på ett par år från tjänsten som utbildningsplanerare till tjänsten som samfällighetens projektsekreterare har varit arbetsdyg. Nyheterna från institutet får hon emellertid hem, eftersom Tapani Rantala är rektor för samma läriinrättning.

– Jag har kunnat åstadkomma många saker, jobba med många olika slags människor och utnyttja nätverk som bildats. Också nu får jag förverkliga mig själv och mina visioner.

– Skapandet föds av att man är uttråkad och överksam. Att vara i gång hela tiden gör en uttröttad och kväver inspirationen, förklarar Jaana.

På fritiden utöver att vara överksam åker Jaana skidor, går på teatern och på bönemöten. Hon är också viceordförande för KFUK i Åbo. Påläst i inhemsk litteratur är hennes passion förstås läsning. Hon har minst två böcker liggande på sitt bord.

– Jag önskar, att någon skulle starta en läsbank på nätet, där man rekommenderar lämpliga böcker som man kan läsa jämsides. En stark bok kräver bredvid sig en lättare, en tjock bok en kortare, en snabb en långsam o.s.v.

– Jag har ett trevligt arbete! tycker Jaana.

Jag också. Jag har fått en liten del av en konstnärs energi för egen del.

*Text och bild: Marko Toljamo
Översättning: Märta von Schantz*

Maskintelegrafren från s/s Wellamo glänser i nyputsat skick under en förstoring av fartyget på ett vykort från 1900-talets början.

Wellamo får nytt liv i Karleby museum

En augustiväll 1916 sänktes FÅA:s passagerarångare Wellamo med kanoneld av tyska ubåten U-47 utanför Tankar i Karleby. Första världskriget rasade, och finländska Wellamo som gick under rysk flagg, var ett lockande byte för den tyska ubåten. I djupet försvann last, som enligt svenska tidningar var dubbelt så värdefull som själva ångaren, byggd 1898.

På 1920-talet försökte man bärga delar av lasten, men misslyckades. Wellamo glömdes bort tills dykarklubben Merisaukot från Gamla Karleby – som Karleby då hette – upptäckte henne på nytt i augusti 1977. I trettio års tid har klubben dykt vid vraket, som ligger på cirka 50 meters djup.

Nu fyller Merisaukot 40 år medan Karleby stad har anor som går 390 år tillbaka i tiden.

K.H. Renlunds museum i Karleby visar under sommarmånaderna en specialutställning om stadens sjöfartshistoria, där Wellamo och hennes öde beskrivs med bilder och föremål. Matsalen ombord finns med i form av en jätteförstoring som täcker en vägg. Framför står bordet dukat med bärgat porslin och glas från Wellamo. Titta på dukningen: inga knivar finns med!

Medan skedar och gafflar klarat miljöbytet från havsbotten till torra land har alla knivar förstörts. Punschen från fartygets vinkällare har emellertid klarat sig bra och den serverar Merisaukot ibland vid särskilt högtidliga tillfällen.

K.H. Renlunds museum ligger vid Långbrogatan 28, måndagar stängt.

Text och foto: Thure Malmberg

Prästgården i Bryssel fyller 10 år

Finska Sjömanskyrkan i Belgien firar 10-årsjubileum för verksamheten i Bryssel lördagen den 12.6.2010

Prästgården i Bryssel öppnades 1.6.2000 i grannhuset till EU:s parlamentsbyggnad. Prästgården följer sjömanskyrkans verksamhetsprinciper och har kafé, läsesal, bastu och olika verksamhetsklubbar. I likhet med sjömanskyrkorna är också prästgården ”en kyrka för människor på rörlig fot” och ”ett stycke Finland utomlands”.

I prästgården kan man t.ex. läsa dagstidningar och följa med Suomi-TV:s program. Biblioteket har ett bra urval av finsk och svensk litteratur. Kantinens sortiment omfattar kaffe och bulla samt karelska piroger, korv och rågröd som frysprodukter. Förutom matvaror finns det på hyllorna också finsk design, smycken och prydnadsföremål samt finska sötsaker.

Prästgården i Bryssel betjänar finländare som bor i Bryssel med omnejd; de flesta av dem på EU-poster och med familj. I synnerhet hemmarvarande makar och barn kan i präst-

gården hitta intresseväckande verksamhet som underlättar svårigheterna med att vara bosatt utomlands. Sådan verksamhet är t.ex. dagklubbar, ungdomskvällar, kockklubb, bastukvällar, gympa, handarbetskafé osv. Sjömanskyrkans service har således en viktig roll när det gäller utomlands bosatta familjers trivsel. Kyrkan har också månatlig verksamhet i Luxemburg.

Vid festgudstjänsten 12.6. predikar biskop **Seppo Häkkinen** från S:t Michels stift.

Omorganisation i Beneluxländerna

Sjömanskyrkorna i Belgien (Bryssel, Antwerpen) samt sjömanskyrkan i Rotterdam fusioneras 1.1.2011 i administrativ bemärkelse så att verksamheten i Beneluxländerna leds av den i Rotterdam bosatte sjömanspastorn.

I verksamheten tillämpas en teambaserad organisationsmodell, så att det finns ett förvaltningsteam, två serviceteam (Rotterdam, Bryssel) och ett team för det operativa arbetet. I samband med omorganiseringen anställs en socialkurator för arbetet i Antwerpen.

Den s.k. gamla delen av sjömanskyrkans fastighet i Antwerpen har

Sjömanskyrkans verksamhet i Belgien leds sedan år 2008 av pastor Antti Weckroth.

dragits tillbaka från försäljningen så den traditionella verksamheten i Antwerpen fortsätter. Finskt sjömansmissionsarbete har utförts i Antwerpen sedan år 1905, och verksamheten där fyller alltså nu 105 år. Fastighetens s.k. nya del är fortfarande till försäljning. Intäkterna från försäljningen ska användas för flyttningen av prästgården i Bryssel hösten 2011.

Omorganisation i Tyskland

När Kyrkostyrelsen beslöt att från början av år 2011 upphöra med sitt understöd till sjömanskyrkan i Lübeck (Suomi-Koti), har verksamheten där löpt risk att upphöra. Man har dock beslutat fortsätta det värdefulla och nödvändiga arbetet genom att sammanslå verksamheten i norra Tyskland, så att kontakten mellan sjömanskyrkorna i Lübeck och Hamburg ökas genom utveckling av aktiviteterna och den operativa verksamheten.

Suomi-Koti i Lübeck startades år 2001 under ledning av den finska församlingen i Lübeck som ett samarbetsprojekt med finska transportföretag och olika föreningar. Den 1.4.2008 överflyttades förvaltningen av hemmet från det finska centret för det kyrkliga arbetet i Tyskland till en enhet inom sjömanskyrkan i Hamburg. Sjömanskyrkan i Hamburg inledde sin verksamhet år 1901.

Sjömanskyrkan i Brahestad 10 år

Invigningen av sjömanskyrkan i Brahestad skedde 10.6.2000 i Lapaluoto. Till en början leddes verksamheten från sjömanskyrkan i Uleåborg så att de dagliga rutinerna sköttes av frivilliga.

I dag arbetar i sjömanskyrkan i Brahestad en ledande hamnkurator (**Rea Skog**), alljämt med bistånd av aktiva frivilliga. Dessa frivilliga samlar in medel för sjömanskyrkans arbete bl.a. genom att delta i lopptorg och genom lottförsäljning.

I början av år 2009 flyttade sjömanskyrkan från den gamla barackbyggnaden till övre våningen av hamnkontoret. För sjöfararna är sjömanskyrkans nya läge i omedelbar närhet av hamnen helt idealiskt.

Kyrkans 10-års jubileum firades den 25.4.2010. Efter mässan i kyrkan i Brahestad fortsatte festen i församlingshemmet. På eftermiddagen väl-signades sjömanskyrkans nya lokaler i Lapaluoto.

Texter: Marko Tojamo. Översättningar: Gabriel de Bridiers